

Prvá kapitola

„OPAC-OPAC PAUL!“ zvolala Vera, keď prebehla popri Paulovi a dotkla sa schodov. Poskakovala, tancovala okolo brata a vykrikovala: „Ideš žmúriť znova!“

„Kde si to zasa bola schovaná?“ chcel vedieť očividne rozhorčený Paul. „Hľadal som ťa všade!“

„No určite ti to prezradím!“ naťahovala ho Vera. „Možno sa tam chcem schovať znova.“ Videla, že brat je otrávený, ale bavilo ju, keď ho mohla trochu potrápiť.

„Ale to nie je fér! V tomto dome je priveľa miest, kam sa dá ukryť. Nechcem stále žmúriť ja!“

Vera a Paul boli u starej mamy; rodičia ich k nej brávali každú nedeľu pred obedom a zastavili sa po ne až podvečer.

Starká bývala v staršom dome v strede mesta. Často sa sťažovala, že dom je príliš veľký pre ňu samu, že je v ňom priveľa schodísk, priveľa zastr-

čených miestností, priveľa rohov a kútikov – ale pre Veru a Paula bol na skrývačku ako stvorený.

„A čo mám robiť?“ nedala sa Vera. „Schovala som sa päťkrát a ty si ma našiel iba raz. Dajme si ešte jedno kolo a potom sa poďme najesť.“

„Dobre, tak ešte jedno, ale teraz žmúriš ty!“ Paul plesol sestru po pleci a s radostným výskotom odbehol.

„No určite! Ja som vyhrala posledné kolo! Švindľuješ!“ kričala Vera a naháňala Paula, kým sa jej ho nepodarilo schmatnúť za rameno.

V tom momente sa vo dverách kuchyne objavila stará mama. Keďže sa chystala niečo napiecť, mala ruky celé od cesta. Držala ich pred sebou ako nejaký doktor, ktorý sa práve umyl pred operáciou. Zásteru – darček od vnúčat – mala celú od múky, cukru a iných surovín potrebných na vyčarovanie lahôdok. Belasé a červené kvetinky na zástere vykukovali spoza vrstvy práškového cukru, čo tento vzácny kus odevu pokrýval od vrchu až po kolená. Prstami jednej ruky si opatrne posunula sklíznuté okuliare na miesto.

„Vera! Paul! Čo to má byť za rámus? Nie ste na ihrisku! Susedia si budú myslieť, že sa k nám nasťahoval nejaký cirkus!“ Hoci jej hlas znel prísne, deti vedeli, že sa až tak veľmi nehnevá. Nikdy sa na nich nehnevávala – alebo ak áno, tak ju hnev rýchle prešiel.

„Paul švindľuje!“ spustila Vera, stále držiac brata za rameno.

„Nešvindľujem!“ ohradil sa hneď Paul a snažil sa vyslobodiť spod sestrinej ruky. „To ty nehráš férovo!“

„Ale deti, prestaňte! Načo sa takto hašteriť... Prišla som vám vlastne iba povedať, že sa práve dopiekol makový a orechový koláč, ale keď tu chcete radšej zostať a hádať sa ďalej, určite niekoho nájdem, kto by ho rád zjedol.“ Huncútsky zažmurkala, ako ich lákala na oblúbené maškrtky.

„Komu sa chce hádať, keď som hladný!“ vykrikol Paul a so smiechom bežali spolu s Verou za starou mamou do kuchyne.

V jej kuchyni vždy niečo rozvoniavalo. Niekedy to bola teľacia roštenka, škvrciaca na pekáči so zemiakmi a mrkvou, no v nedeľu poväčšine

sladká vôňa koláčov, presne ako tá, čo sa práve šírila z rúry. Vera s Paulom pozorovali starú mamu, ako im obom krája kus orechového koláča a kladie ho pred nich i s hrnčekom mlieka. Ovanula ich vôňa škorice a hrozienok, nestrácali teda čas a zakrátko naťahovali ruky s prázdny-
mi taniermi po dupľu.

„Mňam, mňam, to je výborné,“ povzdychla si Vera.

Gabi Kohnová sa na nich pozerala láskyplným pohľadom. Pravidelná nedeľná návšteva vnúčat bola pre ňu vyvrcholením týždňa. Vždy sa tešila na to, ako im niečo upečie, ako sa budú spolu hrať a rozprávať. Napriek svojim sedemdesiatim rokom bola pekná, vkusne oblečená, striebri-
sté vlasy upravené do pekne česaného drdolčeka. Nízka bola vždy a roky ju trocha zaguľatili, ale jej vzhľad bol stále dôstojný a elegantný.

Vďaka žiarivo zeleným očiam a živému temperamentu sa ešte vždy zdala mladá.

„Som rada, že vám chutí, zlatí moji. A teraz, s plným žalúdkom mi konečne prezradte, o čom tá hádka vlastne bola.“

„Áááale...“ hodil rukou Paul. „Vieš, v tomto dome je priveľa skrýš. Keď sa Vera schová, nikdy ju nemôžem nájsť a musím stále žmúriť ja! Hľadám, hľadám a nemôžem ju nájsť, takto to nejde!“

Gabi Kohnová sa zamyslela. „Rozprávala som vám už niekedy o veľmi zvláštnej skrýši, kde som sa raz schovávala?“

Vera a Paul sa usmievali, tušili, že bude nasledovať niečo zaujímavé. Príbehy starej mamy boli očarujúce, deti milovali nedele strávené počúvaním jej rozprávok. Niekedy im čítala z knihy, vtedy pri každej postave menila hlas. Dokázala ho mať starý a strašidelný, ako najstrašidelnejšia ježibaba, alebo mladý a hravý ako dieťa. Vedela dokonca napodobniť hlasy všelijakých zvierat.

Často si vymýšľala rozprávky sama. Boli to príbehy o úžasných, vzdialených krajoch a ľuďoch, ktorí prežili nevídané dobrodružstvá a potom žili šťastne, až kým neumreli.

Ale Vera s Paulom mali najradšej historiky z jej detstva. Boli to rozprávania o ozajstných ľuďoch a dobrodružstvách prežitých v skutočnosti, cez